

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. A. A.**, narozený dne X.
trvale bytem X.

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022 č.j. CPR-13909-3/ČJ-2022-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 17. 5. 2022 č.j. CPR-13909-3/ČJ-2022-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

„žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí ze dne 5. 4. 2022 č.j. KRPA-68582-17/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to tak, že doba k vycestování byla nově stanovena do 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na účastníka nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobce nerozporoval skutková zjištění žalovaného ohledně trvání doby nelegálního pobytu, namítal však, že žalovaný nesprávně odmítl námitku žalobce týkající se jeho dosavadní bezúhonnosti, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný naopak za přitěžující považoval, že se žalobce opakovaně dopouštěl porušování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců, a to celkem v deseti případech, kdy mu byla uložena pokuta. Žalobce považoval za pochybení, pokud žalovaný tento svůj závěr o recidivním chování žalobce opomněl zohlednit v právní kvalifikaci, místo § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 měl aplikovat § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, jde tak o nesoulad závěrů s právní kvalifikací.
3. Domníval se, že spáchané přestupky představují toliko marginální pochybení, které s neoprávněným pobytem nesouvisejí, toho se žalobce dopustil pouze v jednom případě, a jako projev sebereflexe na něj sám upozornil a motivoval zahájení správního řízení. Napadené rozhodnutí tak považoval za nepřiměřeně tvrdé a rozporné s § 174a zákona o pobytu cizinců, a to ve vztahu k individuálním okolnostem tj. zejména široké součinnosti žalobce a projevené lítosti.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, při hodnocení přiměřenosti žalovaný přihlédl k pobytové historii žalobce na území ČR, a to i při posuzování délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, zjištěné přestupky vyvrací námitku o jeho historicky prvním porušení zákona. Zároveň žalobce v minulosti na území ČR pobýval oprávněně, znal tedy podmínky pobytu, věděl o tom, že na území pobývá neoprávněně a měl vědět o možných opatřeních ze strany orgánů veřejné moci z důvodu neoprávněného pobytu. Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Poukázal na nedávný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2022 č.j. 4 Az 8/2022-19, kde byla při posuzování přiměřenosti v neprospěch žalobce hodnocena pokuta. V ostatních bodech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 2. 3. 2022 se na oddělení správního orgánu I. stupně dostavil dobrovolně žalobce, který si přál vyřešit svůj neoprávněný pobyt, bylo zjištěno, že má v pase vylepený výjezdní příkaz s platností od 13. 5. 2021 do 15. 6. 2021, bylo konstatováno podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně.
7. Podáním ze dne 2. 3. 2022 žalobce požádal o zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že v minulosti měl v ČR upravený pobyt, pobýval zde 13 let, v průběhu pandemie byla zamítnuta jeho žádost o změnu účelu pobytu, byl mu udělen výjezdní příkaz, žalobce z důvodu obavy o své zdraví nevycestoval. Nyní však chce vycestovat do domovského státu.
8. Dne 2. 3. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
9. Žalobce dne 2. 3. 2022 při svém výslechu mj. uvedl, že do ČR přicestoval za prací, je si vědom toho, že od 16. 6. 2021 pobývá na území neoprávněně, nevycestoval, protože byl covid, bál se cestovat, do toho byl nemocný. V ČR pobýval kvůli práci, žádné vazby zde nemá, rodinu a dům má v Uzbekistánu. Dále uvedl, že chce vycestovat dobrovolně, nic mu v tom nebrání, není mu známa žádná překážka ve vycestování, v domovské zemi mu nic nehrozí, má tam zázemí.
10. Podle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 3. 3. 2022 ev. č. ZS53186 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
11. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 4. 2022, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a odst. 1, § 179 a § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 16. 6. 2021 do 2. 3. 2022, tím naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Vyšel z toho, že žalobce přicestoval do ČR naposledy v roce 2021, jeho pracovní vízum bylo dne 16. 4. 2021 zrušeno, následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 15. 6. 2021, dále vyšel ze závazného stanoviska k vycestování. Podrobně se zabýval přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména jeho osobní a rodinnou situaci, shledal, že žalobce má v Uzbekistánu rodinu a majetek, sám tam chce vycestovat, nepřiměřenost neshledal. Z hlediska § 179 zákona o pobytu cizinců neshledal překážky ve vycestování. Zvážil kritéria dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při hodnocení závažnosti jednání žalobce přihlédl k délce neoprávněného pobytu a k tomu, že mu již byl dříve udělen výjezdní příkaz s platností do 15. 6. 2021. Dobu omezení vstupu na území členských států EU stanovil s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, ve prospěch žalobce hodnotil, že po celou dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal, sám se dobrovolně dostavil k řešení svého pobytového oprávnění a chtěl vycestovat, na druhou stranu přihlédl k délce nelegálního pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

12. Žalobce podal dne 16. 4. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 17. 5. 2022 přezkoumal spisový materiál, potvrdil správnost skutkových závěrů ohledně neoprávněného pobytu, navíc zjistil, že žalobce se v minulosti opakovaně dopouštěl přestupků, jedná se o celkem devět porušení povinností dle zákona o pobytu cizinců v letech 2013 – 2019, a to buď nepředložení dokladu o zdravotním pojištění nebo nepředložení platného cestovního dokladu či neodevzdání dokladu bez zbytečného odkladu, za což mu byly ukládány pokuty, desátým přestupkem je pak předmětné pobývání na území bez platného víza zjištěné dne 2. 3. 2022. Zabýval se námitkami žalobce a hledisky přiměřenosti, přezkoumal stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, zde ve shodě se správním orgánem I. stupně rovněž přihlédl k délce neoprávněného pobytu, a dále též k opakovanému páčání přestupků žalobcem, vyhodnotil, že tedy nejde o historicky první pochybení či ojedinělé porušení zákona, jak žalobce tvrdil v odvolání. Žalovaný to vyložil jako neúctu k právním předpisům České republiky, ve prospěch žalobce však hodnotil, že se dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně a v řízení spolupracoval. Potvrdil správnost úvahy správního orgánu I. stupně ohledně stanovení doby 1 roku, po kterou nelze umožnit vstup, jde o opatření v jedné pětině zákonné sazby, nepovažoval za důvodné zkrácení na šest měsíců, uvedl obdobné případy z judikatury, nejedná se o překročení mezí správního uvážení. Námitku ohledně ekonomických pohnutek neakceptoval pro její obecnost. Prodloužil dobu k vycestování na 40 dnů, neboť z důvodu uzavření vzdušného prostoru Ruské federace a vyřízení letiště Istanbul, si plánování cesty do Uzbekistánu žádá delší časový úsek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

18. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Skutkový stav ohledně délky protiprávního jednání žalobce spočívající v neoprávněném pobytu je v dané věci nesporný. Žalobce však zpochybňoval právní kvalifikaci daného jednání, měl za to, že mělo být použito ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.
20. V dané věci bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně od 16. 6. 2021 do 2. 3. 2022, v tomto smyslu podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (tj. pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn), bezpochyby naplnil.
21. Oproti tomu ne každé porušení právních předpisů cizincem může být podkladem pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, jinými slovy, při hodnocení naplnění dané skutkové podstaty nelze zohledňovat taková porušení, která mají spíše méně závažný charakter.
22. Této otázky se týká rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 6. 8. 2015 č.j. 2 Azs 98/2015-37, dle kterého: „*Správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.*“ V rozsudku ze dne 31. 8. 2017 č.j. 4 Azs 121/2017-35 k tomu NSS doplnil, že aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců je podmíněna úvahou o přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k povaze porušení právního předpisu, kterého se cizinec dopustil; citované ustanovení totiž stanoví, že správní orgán uloží správní vyhoštění při opakovaném porušení právního předpisu, *je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti.*
23. Z judikatury též vyplývá, že takto závažným porušením se rozumí např. opakovaný neoprávněný pobyt na území, který postačuje jako důvod obligatorního správního vyhoštění už v jednotlivém případě; podmínkou ovšem není, aby o takovém porušení bylo v předchozím řízení pravomocně rozhodnuto. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 – 43 a ze dne 16. 10. 2017 č.j. 7 Azs 299/2017-18).
24. Žalovaný zjistil, že žalobce se v minulosti opakovaně dopouštěl přestupků spočívajících v nepředložení dokladu o zdravotním pojištění či v nepředložení cestovního dokladu, dále též v neodevzdání dokladu bez zbytečného odkladu, které jsou svým charakterem spíše méně závažné, soud proto shledal, že se nejedná o takové opakované porušení, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- by přiměřenou reakcí na toto jednání bylo správní vyhoštění. Žalovaný proto nepochybil, pokud protiprávní jednání žalobce kvalifikoval dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, když tuto skutkovou podstatu žalobce neoprávněným pobytem jednoznačně naplnil, námitka nesprávné právní kvalifikace je tak nedůvodná.
25. Žalobce dále nesouhlasil s hodnocením závažnosti jeho jednání, v návaznosti na to považoval za nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění.
26. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
27. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami žalobce, včetně toho, že se dle tvrzení žalobce mělo jednat o jeho historicky první pochybení. Žalovaný svá zjištění ohledně přestupků spáchaných žalobcem v minulosti vzal v úvahu při hodnocení přiměřenosti přijatého opatření, a to včetně stanovení délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup. Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje demonstrativní výčet kritérií, které lze zohlednit při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění včetně jeho délky. Žalovaný nepochybil, pokud v této souvislosti přihlédl též k pobytové historii žalobce na území České republiky a přičetl mu k tíži dřívější páchaní přestupků v oblasti pobytu cizinců. Byť se jedná o přestupky méně závažného charakteru, stále jde o porušení právních předpisů České republiky, přičemž je zcela v souladu se smyslem ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pokud žalovaný tuto skutečnost hodnotil v neprospěch žalobce. Žalovaný nicméně ani na základě nových zjištění týkajících se těchto předchozích přestupků žalobce, tedy okolností v neprospěch žalobce, dobu, po kterou nelze umožnit vstup, nijak neprodloužil, ponechal ji ve stejném rozsahu, jak ji stanovil správní orgán I. stupně.
28. Soud shledal, že žalovaný při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zohlednil všechny relevantní okolnosti, vyšel z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážil též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice i v Uzbekistánu, s ohledem na shora uvedené závěry adekvátně posoudil též druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Jeho hodnocení soud považuje za objektivní, když žalovaný přihlédl též ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, a to včetně toho, že se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně k řešení své pobytové situace, po celou dobu správního řízení spolupracoval a vypovídal. Nelze tak souhlasit s námitkou, že by žalovaný tyto okolnosti při hodnocení přiměřenosti nezohlednil.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

29. Soud má po zhodnocení těchto okolností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku je zcela adekvátní, nijak nevybočující z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů a na usnesení ze dne 20. 12. 2021 č.j. 10 Azs 275/2021-31, kde nebylo shledáno nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce necelých pěti měsíců. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka není důvodná.
30. Dle konstantní judikatury správních soudů jsou-li naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru jeho postup nezávisí na správním uvážení. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny.
31. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.